

שם פיגול של חוץ לזמנו גרידא, הילכך: אינו פגול להיענש כרת.

אבל, אם חשב בעבודה אחת, מחשבת חוץ לזמנו עם מחשבת חוץ למקומו, בסימן אחד, דבולי עלמא, מודה רבי יהודה לחכמים שעירובי מחשבות הוא, ואין האוכלו ענוש כרת. אלו הם דברי אילפא.

ומדברי רבי יהודה, לפי ביאורו של אילפא, מוכח, שהפיגול חל תיכף בשעת שחיטה, [ואפילו בשחיטת סימן אחד]. כי אם נאמר, כדעת רבי אבא, כפי תירוצו של רבא שהפיגול חל בשעת זריקה, נמצא, שאפילו אם חשב בסימן ראשון חוץ לזמנו ובשני חוץ למקומו, מכל מקום, שתי המחשבות חלות בבת אחת בשעת הזריקה, ובשעת חלות הפיגול כבר נתערבו המחשבות, ואין כאן קביעה קודמת של מחשבת חוץ לזמנו. ולמה סובר רבי יהודה ש"נקבע" פיגולו במחשבת חוץ לזמנו?⁽⁸⁶⁾

להקטיר חוץ לזמנו, וסימן שני, על מנת לאכול או להקטיר חוץ למקומו⁽⁸⁵⁾,

רבי יהודה סובר: "מפגלין בחצי מתיר", דהיינו שכדי לפגל מספיק לחשוב מחשבת פיגול בחצי עבודה, כגון בחצי השחיטה, שהיא אחת מהעבודות בקדשים ה"מתירות" את הקרבן, נמצא, שכאשר שחט סימן ראשון במחשבת חוץ לזמנו כבר נקבע פיגולו, ונקבע איסורו לאיסור פיגול שיש בו כרת טרם הגעת מחשבה המעכבת, הילכך, האוכל ממנו כזית, ענוש כרת.

וחכמים סוברים: "אין מפגלים בחצי מתיר", כלומר, לא מספיקה מחשבת פיגול בחצי עבודה, נמצא שפיגולו באה בגמר עשיית המתיר, דהיינו גמר שחיטת שני הסימנים, וכיון ששתי מחשבות הפיגול חלות כאחת, יש כאן "עירובי מחשבות" של חוץ לזמנו עם חוץ למקומו,

לפיכך "לא קרב המתיר כמצותו", ואין עליו

במסכת זבחים ד"ה מחלוקת.

86. ומבאר הקרן אורה: בשלמא לרבי יוחנן [מבואר בגמרא] הסובר שאף בעבודה אחת נחלקו רבי יהודה וחכמים, לא קשה, כי אפילו אם הפיגול חל בשעת הזריקה, מכל מקום, המחשבות חלות כפי סדרן, ראשון ראשון ואחרון אחרון, משום ד"תפוס לשון ראשון", והואיל וקדמה מחשבת חוץ לזמנו, לכן נקבע פיגולו, לפיגול של מחשבת חוץ לזמנו. אבל לאילפא הסובר שאינו נידון משום תפיסת ראשון ראשון, אלא בקביעה הקודמת, והיא קובעת את דין הפיגול, כשהיא לבדה בלי ערוב מחשבה אחרת, קשה קושית הגמרא, הלא בשעת הזריקה כבר נתערבו המחשבות?

שהיא שחיטת פיגול, כן זריקת פיגול מביאה קדשים קלים לידי מעילה, ומוציאה קדשי קדשים מידי מעילה.

85. וגם חכמים וגם רבי יהודה סוברים "ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף", כלומר, חלות השחיטה חלה בכל משך זמן השחיטה, וכל חלק וחלק הימנה הוא חלק מהשחיטה,

לאפוקי ממאן דאמר "אינה לשחיטה אלא לבסוף", כלומר, שחלות השחיטה חל בבת אחת בגמר השחיטה,

שאם כן, נמצא, שבשעת חלות השחיטה יש כאן עירובי מחשבות, ואין כאן פיגול בחצי מתיר. פירוש המיוחס לרש"י, ותוס' שם